

Punkter i Lovforslaget. De gør sig gældende med Hensyn til Reglerne i §§ 44—46 om Udvidelse af den hidtil i vor Strafferechtspleje kun i ret begrænset Omfang anvendte Løsladelse paa Prøve. Denne Bestemmelse, der allerede er berørt af ærede foregaaende Talere, og som gaar ud paa, at Fanger, der er idømt en lang Frihedsstraf og har udstaaet en vis Del af denne, efter § 44 ²/₃ af Straffetiden, dog mindst 9 Maaneder, faar Adgang til under Tilsyn af en Forening, som tager sig af løsladte Fanger eller andet Tilsyn, at blive løsladt af Straffeanstalten paa det Vilkaar, at de ved at føre et straffrit og ordentligt Liv i Gerning viser, at de vil underkaste sig Samfundets Love, og derfor, naar en vis længere Tid er gaaet, kan blive fritaget for Resten af Straffen. Efter Lovforslaget er det Justitsministeren, der ikke blot træffer Bestemmelse om, hvorvidt en saadan Løsladelse paa Prøve skal finde Sted, men ogsaa om, hvorvidt den paagældende har brudt Betingelserne for Løsladelse paa en saadan Maade, at han skal genindsættes i Straffeanstalten, medens Kommissionen for at skabe en Garanti for en uhildet Afgørelse, uafhængig af de vekslende Justitsministres Forgødtbefindende, havde foreslaaet Afgørelsen henlagt til Fængselsretten, hvis Sammensætning er omtalt af tidligere Talere. Selv om man kan sige, at denne Løsladelse paa Prøve indgaar som et almindeligt Led i Straffuldbyrdsen paa en saadan Maade, at disse Sager bliver mere af ekspeditionsmaessig Karakter, er der dog navnlig ved Spørgsmaal om, hvorvidt Betingelsen for Løsladelse paa Prøve er brudt, Tale om saadanne Afgørelser, at det forekommer mig betænkeligt at henlægge Afgørelsen til Administrationen. Men endnu mere betænkeligt er dette i hvert Fald, naar vi saa kommer til Bestemmelserne i §§ 48 og 49 i Forslaget, der handler om det saakaldte Ungdomsfængsel, der skal anvendes overfor unge Mennesker mellem 16 og 21 Aar, naar de gør sig skyldige til Straf af Fængsel for Forbrydelser, der maa anses for at være Udslag af forbryderske Tilbøjeligheder eller Hang til Lediggang eller til at søge slet Selskab, altsaa saadanne unge Mennesker, som trods deres Ungdom er kommet saa vidt ind paa Forbryderbanen, at de kan betegnes som begyndende professionelle Forbrydere eller Vaneforbrydere. Formaalet er her under Fængselsopholdet at underkaste dem en opdragende Behandling for derigennem at søge

at nyttiggøre dem for Samfundet, hvilket man overfor disse unge Mennesker maa antage at have særlig Udsigt til, for saa vidt som de maa antages at være særlig modtagelige for legemlig og sjælelig Udvikling. Og da man ikke paa Forhaand kan vide, hvor lang Tid der er nødvendig til en saadan Paavirkning, kan man ikke fastsætte nogen bestemt Tid for deres Ophold i Ungdomsfængselet. Men Lovforslaget fastsætter et Minimum af 1 Aar og et Maksimum af 3 Aar, i visse Tilfælde 4. Afgørelsen af, hvorvidt de indenfor dette Tidsrum kan løslades, har Lovforslaget ligeledes henlagt til Justitsministeren, medens Kommissionen havde henlagt Afgørelsen til Fængselsretten, og ikke blot for dette Tilfælde af Løsladelse, men ogsaa for det Tilfælde, der omhandles i § 49, hvorefter det nemlig skal være Justitsministeren, og ikke som af Kommissionen foreslaaet Fængselsretten, der, naar mindst to Maaneder af Straffetiden er forløbet, kan beslutte den paagældendes Overførelse til almindeligt Fængsel, og ikke blot beslutte denne Overførelse, men ogsaa, naturligvis indenfor Lovens Strafferamme, bestemme, hvor længe Fangen skal blive i dette almindelige Straffefængsel.

Her forekommer det mig rigtignok, at vi staa overfor Afgørelser, der er af saa stor og indgribende Betydning for den paagældende, at de maa henlægges til Domstolene, paa samme Maade som man i øvrigt henlægger Idømmelse af Straf til Domstolene. (Og dette gælder i endnu højere Grad paa det Punkt, hvor jeg ogsaa har forstaaet, at den højtærede Justitsminister er villig til Forhandling, nemlig med Hensyn til Sikkerhedsforvaring af de normale Forbrydere i Medfør af Forslagets § 71. Efter denne Bestemmelse skal farlige Sædelighedsforbrydere og andre farlige Forbrydere under de i § 71 nærmere fastsatte Betingelser kunne tilbageholdes i Sikkerhedsforvaring indenfor et Tidsrum af mindst 4 Aar, eller i Gentagelsestilfælde 8 Aar, og højst 16 Aar. Jeg vil for øvrigt i denne Forbindelse spørge den højtærede Minister, hvorfor man her har nedsat det af Kommissionen foreslaaede Maksimum 20 Aar til 16. Det forekommer mig dog, at der maaske i og for sig snarere burde være Adgang til i visse Tilfælde at udstrække denne Sikkerhedsforvaring til Livstid; det forekommer mig, at vi, ikke mindst efter de Erfaringer, vi har haft i den sidste Tid, ikke burde udsætte os i Fremtiden for det Forhold, at vi kom til at staa overfor Nødvendigheden